Trăiască cea de-a 38-a aniversare a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie!

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 89 (441) sîmbătă 5 noiemb. 1955 * 4 pag. 15 bani

Decretul din Octombrie

de MIHAI GAVRIL

Ni-e vie-n inimi vremea
Cînd Lenin cu privirea
Cuprinse-a lumii hartă
Incinsă de război —
Şi dintre cîte daruri
Ştia că are firea
Un dar fără de seamăn
Alese pentru noi.

In clipa-aceea munţii,
Cu-omăturile-n creste
S-au aplecat spre dînsul,
Să vadă ce-a urzit...
La masa lui de lucru
Sta ca un soare peste
Cîmpiile de aur
Cu rodul încolţit.

Mai fumegau oraşe
Sub negre guri de tun...
Năprazna morţii
Rîuri de sînge mai 'umplea,
Cînd mîna obosită
A marelui tribun
Primul Decret al Păcii
Energic
Il semna.

Şi semnătura pusă
S-o şteargă n-au putut
Nici arşiţa din vremuri,
Nici aspra vijelie.
E-nscrisă şi în ţara
In care ne-am născut.
In inimile noastre
Ea se păstrează vie.

Puternica Ţară a Sovietelor

Acum 38 de ani, între hotarele Rusiei, se scria în străvechea istorie a lumii o filă nouă, o filă de început. O scriau muncitorii, matrozii flotei baltice, ostaşii şi ţăranii obidiţi. Sub tăria lor înmănunchiată, atunci, în zilele glorioase ale lui Octombrie 1917, domnia capitaliştilor şi moşierilor din Rusia ţaristă s-a năruit pe veci.

Marea Revoluţie Socialistă a arătat lumii întregi cît de uriaşă şi de neînvins e puterea descătuşată a celor asupriţi. Mai apoi, de-a lungul anilor, succesele, înflorirea tînărului stat sovietic au arătat cîte lucruri minunate pot înfăptui oamenii liberi într-o ţară liberă. Zămislit în focul revoluţiei, statul sovietic a întruchipat năzuinţa cea mai scumpă a proletariatului de pretutindeni: o orînduire în care puterea aparţine celor ce muncesc.

Deşi încercuită şi duşmănită de capitalişti, Ţara Sovietică s-a înălţat an de an, mai mîndră, mai înfloritoare.

Giganticele hidrocentrale, cum e cea de la Kuibîşev, marile combinate metalurgice, ca acela din Urali, pădurile de sonde crescute în marea Caspică, recoltele fără seamăn ale colhozurilor şi sovhozurilor, oraşele noi ce s-au ivit pe hartă şi atîtea şi atîtea minunate realizări grăiesc ele singure despre omul sovietic, despre puterea lui, despre dragostea lui de patrie.

In drumul ei, Ţara Sovietică a înfruntat furtuni mari, dar le-a biruit. Incercarea cea mai aspră, Marele Război de Apărare a Patriei, care s-a terminat prin zdrobirea hoardelor fasciste cotropitoare a încununat cu glorie poporul sovietic.

In anii de după război, mai multe popoare din Europa şi din Asia, avînd în faţă exemplul luminos al Uniunii Sovietice, au doborît regimul de exploatare din ţările lor, păşind pe drumul libertăţii şi al socialismului. Printre ele se numără şi poporul nostru, căruia, după ce l-au eliberat din robia fascismului, oamenii sovietici i-au întins o mînă de prieten şi de frate, ajutîndu-l să-şi construiască o viaţă nouă, fericită.

Ajutorul pe care l-a dat şi-l dă ţara sovietică poporului nostru e neprecupeţit şi toate ramurile vieţii noastre economice îţi vorbesc despre el. Du-te la termocentrala de la Sîngiorgiu-de-pădure: vei vedea acolo minunatul utilaj sovietic care, mişcînd turbinele, dăruieşte lumină atîtor oraşe şi sate din patria noastră. Du-te pe ogoarele noastre: ai să auzi zumzăitul prietenos al puternicelor tractoare sovietice K.D. Du-te la fabrica de penicilină din Moldova: vei întîlni acolo pe inginerii şi tehnicienii sovietici care îi învaţă cu drag pe prietenii romîni. Şi acestea sînt numai o părticică a marelui ajutor, despre care s-ar putea scrie cărţi întregi.

Cu aceeaşi dragoste ajută Uniunea Sovietică toate ţările de democraţie populară. Oamenii muncii din aceste ţări poartă recunoştinţă adîncă oamenilor sovietici care împlinesc azi primăvara patriei lor: comunismul.

Pretutindeni creşte admiraţia, încrederea, stima oamenilor cinstiţi pentru Uniunea Sovietică, pentru că Uniunea Sovietică duce o politică dreaptă, plină de înţelepciune. Uniunea Sovietică luptă din răsputeri pentru victoria relaţiilor paşnice şi a colaborării între popoare, glasul Uniunii Sovietice răsună ferm întru apărarea păcii.

Oamenii simpli din toate ţările se gîndesc cu recunoştinţă la strădania depusă de delegaţia sovietică la Conferinţa de la Geneva a şefilor guvernelor celor patru puteri.

Atunci, Uniunea Sovietică a făcut propuneri chibzuite, menite să întărească pacea lumii, să rezolve pe cale paşnică neînţelegerile dintre state. Iar după conferinţă, guvernul sovietic a luat măsuri concrete — ca, de pildă, reducerea forţelor armate — măsuri care au dovedit tuturora, o dată mai mult, năzuinţa de pace a poporului sovietic.

Pacea, acest ţel nobil, e o tradiţie scumpă a ţării sovietice: primul decret pe care l-a dat marele Lenin după proclamarea puterii sovietice a fost decretul pentru pace.

De aceea oamenii cinstiţi din întreaga lume îşi îndreaptă cu nădejde vie ochii către Uniunea Sovietică.

Din orice colţ al pămîntului, se înalţă un gînd fierbinte către ţara în care fiece minte trudeşte şi fiece maşină zumzăie pentru fericirea omului. Şi poporul muncitor din ţara noastră îşi trimite mesajul lui de dragoste şi recunoştinţă către patria constructorilor comunismului, către ţara soarelui şi a libertăţii, pe care fiii ei au făurit-o prin furtună, acum 38 de ani.

GLORIOS OCTOMBRIE

Putere Sovietelor — pace popoarelor!
Tablou de: D. A. Nalbandian, V. N. Basov, N. P. Meşcianinov, V. A. Pribilovski, M. A. Suzdalţev.

Intr-o zi de aprilie, în Gara finlandeză

Impiegatul Gării finlandeze din Petrograd nota în catastiful său cu scoarţe roase: „3 aprilie 1917... soseşte trenul... pe linia..."

Piaţa din faţa gării era înţesată de muncitori, soldaţi şi matrozi.

Pe peron cîţiva tovarăşi din Comitetul Central al Partidului discutau evenimentele din ultima vreme.

După revoluţia din februarie, ţarul fusese înlăturat. Dar conducerea ţării era în mîinile menşevicilor şi a socialiştilor revoluţionari — duşmani înverşunaţi ai poporului. Bolşevicii continuau lupta pentru libertate şi pîine.

Vladimir Ilici Lenin se întorcea în patrie după un lung surghiun. Marele conducător era aşteptat cu emoţie, cu bucurie negrăită.

Soldaţii din divizia blindată aduseseră un automobil blindat.

„Am pregătit pentru Ilici o tribună de oţel" — se mîndreau ei.

Un fluierat de locomotivă acoperi dintr-odată miile de voci. Trenul intră pufăind, prin ceaţa aburilor. Dintr-un vagon coborî zîmbind omul atît de iubit: Lenin. Muncitorii îl luară pe sus, urcîndu-l pe automobil.

Miile de oameni sorbeau fericiţi fiecare cuvînt al discursului său.

— Trăiască Revoluţia Socialistă! îşi încheie Ilici cuvîntarea. Iar bolşevicii priviră braţul său avîntat înainte, care le arăta drumul spre Revoluţie.

Şi toţi porniră în largi coloane, înălţînd în zare cîntece şi flamuri roşii, spre Comitetul Central al Partidului bolşevic, din palatul Kşesinskaia.

Din această zi Lenin n-a mai cunoscut odihna. Muncea fără răgaz, îndrumînd Partidul, proletariatul, spre Revoluţia Socialistă.

Lîngă lacul Razliv

La 7 iulie duşmanii au dat ordin pentru arestarea lui Lenin. Tremurau numai la rostirea numelui său şi voiau să-l omoare. „Lenin trebuie salvat! Va trece în ilegalitate" — a hotărît Comitetul Central.

Dzerjinski merse la Razliv şi discută cu un muncitor, N. A. Emelianov, anunţîndu-l că Partidul a hotărît să-l ascundă la el pe Ilici.

In noaptea de 12 iulie, Emelianov îl aştepta pe Lenin în gara Novaia Derevnea. După un timp destul de lung, care îl făcu să se îngrijoreze, apăru lîngă el Stalin.

— Să trăieşti! Ce se mai aude?

— Totul e în ordine!

Iată-l şi pe Lenin. Nici nu mai putea fi recunoscut: îşi răsese mustaţa şi barba, iar pe cap purta o perucă.

Vladimir Ilici a trăit aproape o săptămînă în podul unei magazii. Apoi s-a mutat într-o colibă făcută în fîneaţa de lîngă lacul Razliv. Aici a stat pînă la 21 august. Veneau să-l vadă şi să discute cu el Stalin şi alţi conducători ai partidului. Ii povesteau noutăţi din Petrograd, iar Lenin le dădea sfaturi preţioase pentru pregătirea revoluţiei.

De la o vreme, şederea la Razliv devenise însă primejdioasă pentru Lenin. Comitetul Central a hotărît plecarea lui în Finlanda.

Cu o adeverinţă falsă, ticluită de muncitori, Lenin a pornit la drum. Graniţa a trecut-o travestit în fochist.

„Hai la lupta cea mare"

Dincolo de bariera Narvei se întindea cartierul revoluţionar Vîborg. La sfîrşitul lui iulie se vorbea că aici se va ţine al VI-lea Congres al Partidului intrat în ilegalitate.

Congresul a început pe strada Novosivkovskaia, la nr. 23.

Veniseră 285 de delegaţi din toată Rusia. Muncitorii de la Putilov îi adăposteau la ei. Le dădeau pîine, conserve şi zahăr. Garda Roşie îi păzea cu mitraliere.

Era un congres foarte însemnat. Fireşte, Lenin nu putea veni la Petrograd. Dar participa la congres conducîndu-l, transmiţînd în scris părerile sale, studiind discursurile, cercetînd rezoluţiile. Aşa că toţi delegaţii îi simţeau prezenţa în sală.

Raportul l-a prezentat I. V. Stalin. El a susţinut ideile lui Lenin, chemînd proletariatul şi ţărănimea săracă la lupta cea mare, la asaltul revoluţionar împotriva burgheziei.

Intoarcerea lui Lenin

La 7 octombrie s-a înapoiat din Finlanda Lenin.

La o şedinţă a Comitetului Central, un matroz, Mihail Dmitrievici Gorceaiev, delegat al marinarilor din Baltica, a raportat:

— Tovarăşe Lenin, flota baltică este gata pentru răscoala armată!

Gorceaiev a plecat de la şedinţă cu un ordin: în ziua de 23 octombrie să vină la Petrograd un detaşament de trei mii de matrozi înarmaţi.

Detaşamentul acesta avea misiunea ca, în noaptea de 23 spre 24 octombrie, să-i înfrîngă pe iunkerii de la şcoala militară „Konstantinovskaia". Matrozii, care aveau multe răfuieli cu iunkerii, se bucurară mult de această misiune.

...Iată-i căţărîndu-se pe burlanele şcolii, sărind pe geamuri, năvălind în clădire. Iunkerii au fost înfrînţi. Apoi matrozii au primit ordin să ocupe oficiul telegrafic.

Salvele „Aurorei"

In seara zilei de 25 octombrie, crucişătorul „Aurora" se legăna pe apă, bătut necontenit de valuri reci, neliniştite. Comisarul comitetului militar revoluţionar de pe vas fuma încordat o ţigară după alta. Nori grei, vestitori de furtună, se adunaseră pe cer. O şalupă se apropia tot mai mult de „Aurora". Aducea un ordin: dacă la 9 seara, guvernul provizoriu trădător nu se va preda, deasupra cetăţii Petropavlovskaia va apare un semnal luminos roşu, iar „Aurora" va trebui să tragă o salvă de proiectile asupra Palatului de Iarnă — anunţînd asaltul.

Minutele trec încet. Foarte încet. Opt... Nouă... Nici un semnal. Echipajul încordat priveşte în întuneric.

Semnalul!

— Foc!

Toate tunurile trag. Proiectilele pornesc din gurile lor ca nişte fulgere, urmate de bubuituri prelungi.

— Ura-a-a! Ura-a-a! se aude ecoul victorios dinspre Palat.

Asaltul a pornit cu urale şi ţăcănit neîntrerupt de mitraliere.

Marinarii ascultă tăcuţi. Inimile se zbat în piepturi, vrînd parcă să zboare spre Palat, în luptă.

Pe la miezul nopţii vine alergînd un matroz. Semnalizează cu bereta:

— „Aurora"! Nu mai trage! Palatul e al nostru!

Şi în aceeaşi seară, la 10 şi 45 de minute s-a deschis la Smolnîi al doilea Congres al Sovietelor din întreaga Rusie.

Muncitorii şi ostaşii care, cu cîteva minute înainte, cucereau Palatul de Iarnă şi-i arestau pe miniştrii trădători, aclamau cuprinşi de o fericire fără seamăn pe marele conducător al Revoluţiei, Vladimir Ilici Lenin.

Vorbele dragi ale lui Ilici răsunară peste mulţime, vestind biruinţa revoluţiei proletare.

„PRIMUL DECRET" **Pictură de A. SEGALL**

MĂRTURII

In 1917, soldaţii romîni, care înduraseră toate suferinţele războiului cot la cot cu soldaţii ruşi, au salutat cu bucurie adîncă revoluţia, drumul nou pe care pornea marele popor vecin. Nenumărate sînt mărturiile acestor emoţionante manifestări, mărturii care au fost tăinuite cu grijă de stăpînirea burgheză. Una dintre ele este şi cîntecul popular compus de sergentul Gîdici Gheorghe, din regimentul 7 vînători, cîntec care circula din gură în gură printre ostaşi. El se încheia aşa:

...„Şi-altă foaie bob mărunt
De-acum avem şi noi cuvînt
De la ciocoi să luăm pămînt.
Iar de nu ne vor lăsa.
De scurteici îi vom lua
Şi pe ruşi vom imita."

★

Un grup de luptători revoluţionari din Rominia publica la începutul lui 1918 un manifest, îndemnînd clasa muncitoare şi ţărănimea săracă la luptă împotriva exploatării.

*„Noi nu sîntem singuri în luptă, spunea manifestul. Cot la cot cu proletariatul lumii întregi şi cu baionetele guvernului maximalist *) din Petrograd, vom învinge. Aţintiţi-vă privirea şi îndreptaţi-vă paşii numai într-acolo unde flutură steagul roşu.*

Trăiască proletariatul internaţional! Trăiască Republica Socialistă! Trăiască socialismul revoluţionar al lui Lenin!"

***) Bolşevicilor li se spunea atunci şi maximalişti.**

FĂURAR DE LUMINĂ

In slujba VIEȚII

După căderea primelor bombe atomice, in Japonia, despre energia atomică descătușată s-a vorbit ca despre cel mai mare dușman al vieții.

Oamenii sovietici au dovedit însă că energia atomică poate deveni un bun prieten al omului, la fel ca focul ori electricitatea.

Vă amintiți desigur de bucuria imensă cu care lumea a salutat anul trecut comunicatul sovietic în care se spunea că în U.R.S.S. a intrat în funcțiune prima centrală atomo-electrică din lume. De atunci, centrala a fost vizitată de savanți, scriitori, diplomați ori simpli curioși, din toate continentele. Clădirea cu două etaje a centralei e o clădire obișnuită la înfățișare. Dar cu cîtă emoție treci pragul ei, știind că intri într-o nouă epocă. După mai bine de un an de funcționare, centrala a produs peste 15 milioane de Kw./ore energie. Nu s-a înregistrat încă nici un defect, utilajul foarte complicat funcționînd precis. Pe baza experienței acestei centrale, vor fi înființate altele, mai mari.

Dar energia atomică e folosită în U.R.S.S. în multe ramuri ale științei și tehnicei. Iată cîteva noi aplicări:

Pe ușa clinicei primului institut de medicină din Moscova a apărut o inscripție: „Secția de terapie cu raze". Intr-un cabinet, după o placă grea de plumb, se află un tun de cobalt. Tunul acesta atomic nu omoară însă, ci dimpotrivă, vindecă numeroase boli.

Izotopii radioactivi se folosesc mult în medicina sovietică la aflarea bolilor și la vindecarea lor, precum și la cercetările de laborator.

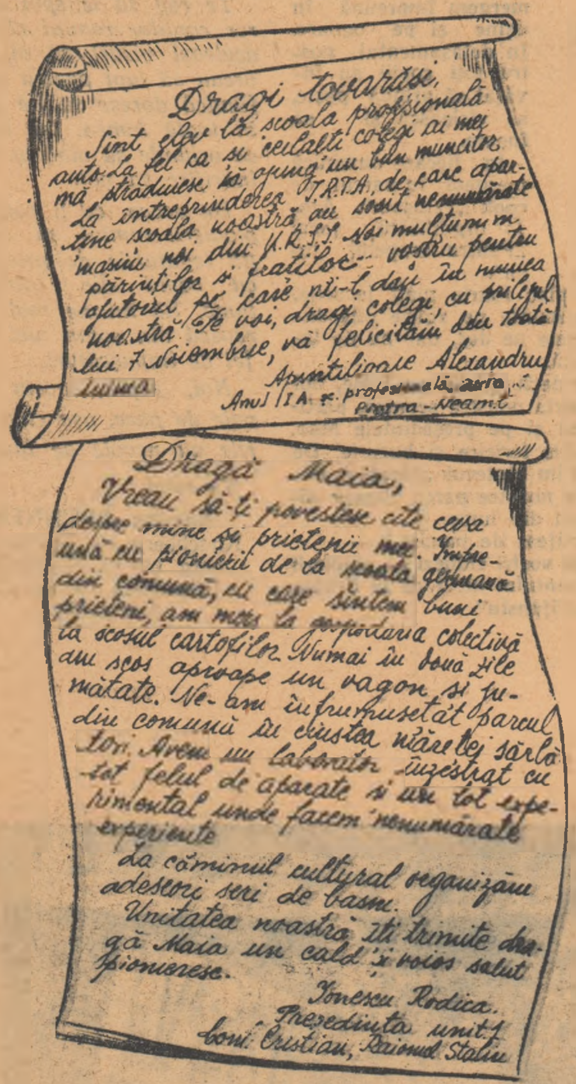
In industria alimentară, razele beta, care distrug microorganismele, reușesc să conserve bine alimentele. De pildă, cartofii aflați într-un depozit au fost supuși radiațiilor radioactive și astfel și-au păstrat multă vreme toate calitățile, fiind mereu proaspeți, ca după recoltare.

Cu ajutorul atomilor radioactivi se poate grăbi creșterea grîului și a porumbului.

Este greu să înșiri toate aplicațiile energiei atomice în știință și industrie. Și mai greu este însă să prevezi la cîte se va mai folosi.

Oamenii sovietici au intrat victorioși în era atomică; ei sînt călăuziți de nobila deviză: „Energia atomică — pentru scopuri pașnice, pentru binele oamenilor muncii".

Către prietenii sovietici

Dragi tovarăși,
Sînt elev la școala profesională auto. La fel ca și ceilalți colegi ai mei mă străduiesc să ajung un bun muncitor la întreprinderea I.R.T.A. de care aparține școala noastră. Au sosit nenumărate mașini noi din U.R.S.S. Noi mulțumim părinților și fraților voștri pentru ajutorul pe care ni-l dați în munca noastră. Pe voi, dragi colegi, cu prilejul lui 7 Noiembrie, vă felicităm din toată inima.
Apintiliaoie Alexandru
Anul I A ș. profesională auto Piatra-Neamț

Dragă Maia,
Vreau să-ți povestesc cîte ceva despre mine și prietenii mei. Impreună cu pionierii de la școala germană din comună, cu care sîntem buni prieteni, am mers la gospodăria colectivă la scosul cartofilor. Numai în două zile am scos aproape un vagon și jumătate. Ne-am înfrumusețat parcul din comună în cinstea marelei sărbători. Avem un laborator înzestrat cu tot felul de aparate și un lot experimental unde facem nenumărate experiențe.
La căminul cultural organizăm adeseori seri de basm.
Unitatea noastră îți trimite dragă Maia un cald și voios salut pionieresc.
Ionescu Rodica.
Președinta unit. I
com. Cristian, Raionul Stalin

MAREA CEA NOUĂ

Dacă ai intreba un savant cam ce vîrstă are cea mai tînără mare de pe glob, acesta s-ar adînci poate în niște calcule complicate, cu mii și milioane de ani. Și totuși, lucrurile sînt mult mai simple cea mai tînără mare are abia... 4 luni! I se spune marea Kahovka. Pentru că, firește, ea nu e încă trecută în cărțile de geografie, e nevoie să facem o călătorie spre a o cunoaște. Iată, ne-am urcat la Moscova într-un avion. Sub noi se perindă orașe, sate, cîmpii. Ne apropiem de Zaporojie. Iată și panglica argintie, nesfîrșită, a Niprului. Dar ce-i asta? De la un loc fluviul incepe să-și iasă din maluri. Inundație? Nu, este chiar marea către care am pornit: Kahovka. Se întinde maiestoasă, liniștită, limpede, sub ochii noștri. Lățimea ei întrece 20—25 km. Cum s-a născut așa, deodată, o mare în locurile acestea? Ascultați-i povestea:

In septembrie 1950, Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. a publicat o hotărîre despre construirea unei mari hidrocentrale la Kahovka, pe Nipru. Peste o lună de zile a sosit la Kahovka primul grup de constructori. Erau numai 30. Dar într-un an au mai sosit încă 10.000! De pretutindeni veneau trenuri cu mașini-unelte și materiale de construcție Imensul baraj al hidrocentralei creștea văzînd cu ochii. Din săpăturile făcute s-au scos și transportat peste 1.200.000 de metri cubi de pămînt. Dacă acest pămînt ar fi fost încărcat în vagoane, s-ar fi format o garnitură de tren care să înconjure tot globul! Au fost construite la Kahovka uzine pentru fabricarea betonului și armăturii, pentru spart piatră și altele. Era însă nevoie și de case pentru locuit. Intr-un timp record constructorii au înălțat un oraș cu peste 700 de clădiri frumoase, printre care și trei școli. Străzile din Novaia Kahovka (așa-i zice noului oraș) îți amintesc de aleile unui parc. Arborii, arbuștii și florile inundă orașul cu verdeața și prospețimea lor.

Nu cu multe zile în urmă, la Kahovka a fost sărbătoare: cu un an înainte de termen, prima turbină a hidrocentralei a intrat în funcțiune. Uzinele, fabricile, colhozurile și sovhozurile din sudul Ucrainei au început să fie alimentate cu energie electrică ieftină. Marea creată prin baraj va deschide perspective mari navigației pe Nipru, va îmbunătăți pescuitul, va iriga pămînturi întinse.

...Mai privește o dată apele de oglindă ale mării Kahovka Cît de simplu și de măreț îți vorbesc marea aceasta nouă și toate cîte s-au înălțat pe țărmurile ei, despre puterea omului sovietic!

Prin Moscova cu metroul

Victor VINTU

...Ne aflam, noi, turiștii romîni, în inima Moscovei. Pe aici, ca un adevărat șuvoi, trec în viteză, clipă după clipă, zeci de automobile, pe cîte trei-patru rînduri.

Cîte nu-s de văzut aici, sus! Noi însă o să coborîm sub pămînt...

Facem cîțiva pași înainte și... acum ține-te bine! Simți că am pornit? Dar ce e oare sub picioarele noastre? O scară, o scară... călătoare. Noi stăm și ea ne coboară. In dreapta noastră, un alt șir de oameni nemișcați, ca niște statui. Ei urcă, dar, ca și noi, nu fac nici o mișcare.

Ajungem. Treptele dispar. Străbatem o sală înaltă, largă, de marmoră. Becurile de neon din zeci de candelabre scaldă încăperea într-o lumină ca a zilei. Ai crede că visezi, dacă pe lîngă noi n-ar trece sute de oameni, locuitori ai Moscovei, care merg la treburile lor.

Un uruit greu și, deodată, pe una din cele două părți ale peronului, intră în viteză un lanț de vagoane albastre, cu sute de lumini. Un minut... două... și, asemeni unui fulger, trenul subpămîntean dispare.

Acolo, în față, agățat de tavan, se află un ceas mare. Uite: din zece în zece secunde, se luminează cîte o cifră care îți arată cît mai este pînă la sosirea trenului. 30 de secunde... 20... (Auzi uruitul?) 10... Iată-l!

Să urcăm! Vagonul încăpător, luminos — e curat de parcă acum ar veni din fabrică. Viteza e amețitoare: 80, chiar 90 km. pe oră, și, în timp ce noi zburăm, de-asupra noastră, la mulți metri, gonesc mașini, se plimbă oameni.

...Stai, coborîm aici, la Kievskaia! La cîțiva pași de stație se află gara din care pleacă trenul spre țara noastră. Ne vom urca în trenul comod cu radio, pat, restaurant și nici nu vom ști cînd au trecut cele 50 de ore pînă la București.

Trăim o viață fericită

Sîntem mulți prieteni

Privirile tuturor copiilor din lume sînt îndreptate către Uniunea Sovietică, unde trăiește, activează și se dezvoltă organizația comunistă a pionierilor sovietici.

După exemplul Uniunii Sovietice, în 22 de țări din lume s-au reunit peste 6.000.000 de copii în organizații democratice.

Cravatele pionierești sînt purtate de pionierii Republicii Populare Mongole, de septembriștii din R. P. Bulgaria, de pionierii din R. P. Chineză, R. D. Germană, R. P. Polonă, R. P. Romînă, R. P. Ungară. Și copiii din Republica Vietnam poartă cravata pionierească. Organizația lor poartă numele de „Uniune a pionierilor pentru salvarea patriei".

Dar nu numai copiii din țările libere poartă cravata pionierească ci și în țările capitaliste există organizații democratice de copii. Acestea au denumiri felurite. Organizația copiilor din Grecia se numește „Pui de vulturi", a celor din Franța — „Uniunea celor viteji", a celor din Austria — „Tînăra Gardă" iar în Italia a fost creată „Uniunea celor tineri".

Copiii luptători pentru libertate din Spania au și ei o organizație numită „Alerta" (De strajă). Adeseori copiii sînt alături de părinții lor în lupta pentru o viață mai fericită.

Pretutindeni, oamenii cinstiți din întreaga lume văd în pionieri niște copii curajoși, iubitori de țară, uniți puternic de un țel comun: acela de-a contribui după puterile lor la lupta pentru fericirea poporului.

Artek-ul răsună întotdeauna de cele mai minunate cîntece și jocuri pionierești, pentru că acolo își petrec vacanța copii veniți din toate colțurile Uniunii Sovietice.

O SĂRBĂTOARE SCUMPĂ

Poporu-i plin de bucurie
Și eu sînt fericită
Că prăznuim în veselie
Această zi iubită.

De-atunci trecură ani și ani...
Cu-al lui Octombrie soare
Porniră muncitori, țărani,
Spre vremea-nnoitoare.

Noi pe Octombrie-l cîntăm
Spre școală cînd pornim
Și lecția cînd o-nvățăm
Pe-Octombrie-l slăvim!

Lilia KINCEVA
Școala nr. 5 Sofia
Republica Populară Bulgaria

Cel mai frumos cîntec

Al. Ovidiu ZOTTA

Ieri am fost prin cartier
Și-am bătut la multe uși.
Mi-au răspuns bunici, mătuși,
Insă — nici un pionier.
— Sînt la școală fiecare,
Mici și mari, la carte-s toți!
Să-i găsești diseară poți,
Nu-ți fie cu supărare...
...Supărare? Vorbă goală.
Dimpotrivă,-s bucuros!
Nu știu cîntec mai frumos
Ca răspunsul dat voios:
„Toți copiii sînt la școală!"
In trecut, cu doișpe ani
De mă-ntorc, văd un băiat
Zdrențăros și nemîncat
Precum mulți copii sărmani.
Se ducea la școală doar
Patru luni pe an și-atît.
Din octombrie-n februar
Ținea mamei de urît.
Nu sînt nici un fel de taine;
Dacă-avea de carte sete —
Era frig, și n-avea haine,
Cădeau ploi, și n-avea ghete.
Azi, cînd pentru veci de veci
Vremile acelea-s moarte
Și cînd vîntul toamnei reci
Nu ne fură de la carte —
Negrăit de mult mă-ncîntă
Spusa simplă și domoală
A acelor ce-mi cuvîntă:
— Toți copiii sînt la școală!

Vă povestim despre noi

Vrem să vă povestim, în rîndurile de mai jos, despre viața noastră fericită.

Școala noastră se află pe o străduță liniștită din Pekin. In total are 2.000 de elevi, dintre care mai mult de jumătate sîntem pionieri. In școală există săli de teatru, de cultură fizică și sport și o cameră a pionierilor.

De asemenea, avem o grădină a noastră.

In toamna trecută am semănat un lot mare cu floarea soarelui. Despre această acțiune, mulți pionieri au scris în gazeta „Ci jungo-șaonianhao". Numeroși copii din Pekin au citit cele scrise și ne-au urmat exemplul. Noi am crescut și îngrijit peste 1.000.000 de plante de floarea soarelui, am adunat semințe pentru perdelele forestiere de protecție și am ajutat țăranilor să strîngă cerealele. De asemenea, am strîns mult fier vechi.

Detașamentul pionierilor din clasa a VI-a A este foarte prietenos. Deseori mergem împreună în uzine și pe ogoare. In detașamentul nostru toți copiii au învățat să prindă pește, să vîslească și să înoate.

In fiecare duminică mergem în parcul de copii „Tzinșani". Acolo organizăm jocul „Pentru drapelul roșu".

Nouă ne plac foarte mult jocurile. Spinii de munte ne zgîrie cîteodată și picioarele ne dor, dar nu ne lăsăm de joacă.

Mai mult decît orișice pe lume, noi ne iubim patria noastră scumpă, partidul comunist și pe președintele Mao. Ei ne-au adus fericire și bucurie. De cîte ori cîntăm cîntecul „Moscova-Pekin", inimile noastre parcă zboară către toți copiii din lume.

Salut frătesc de pionier! —

Prietenii voștri chinezi — pionierii detașamentului nr. 1 de la Școala nr. 1 „Cijunsin"

Dragă „Scînteia pionierului"

Te rog să le spui tuturor copiilor romîni că am aceleași visuri ca ei. Eu vreau să lupt pentru pace, fiindcă doresc să fie pace în toată lumea, iar copiii de oriunde să aibă aceeași îngrijire ca noi.

De aceea eu îi rog pe pionierii romîni să strîngă legăturile de prietenie cu copiii din întreaga lume. Să nu ne mai trezească din somn nici un fel de împușcături.

Noi, copiii, avem nevoie de pace, așa cum florile au nevoie de lumină.

Vă salut,

Annelie BRENNER
Kirschberg — Sperlingsberg 140 G. II D.D.R.
(Republica Democrată Germană)

Părinții noștri luptă

SALUT PIONIERESC

Odată cu toți pionierii din Italia, urmărim și noi cu admirație realizările copiilor sovietici, viața lor. Am dori să trăim și noi așa cum trăiesc ei și să avem și noi dreptul la învățătură!

Vouă vă vine greu, desigur, să vă închipuiți că la noi nu urmează la școală toți copiii. Sîntem nevoiți să muncim din cea mai fragedă copilărie ca să-i putem ajuta pe părinții noștri s-o scoată la capăt!

In orașul nostru, capitala Italiei, douăzeci de mii de copii n-au fost primiți în învățămînt, fiindcă localuri pentru școli sînt foarte puține.

Noi avem o organizație puternică de pionieri. Dar nu putem să lucrăm așa cum am dori; autoritățile ne pun tot felul de piedici.

Exemplul cel mai frumos pentru noi sînt pionierii sovietici, și fiecare izbîndă de-a lor ne bucură și ne ajută în muncă.

Transmitem salutul nostru pionieresc, salut care îi unește pe toți pionierii și copiii din lumea întreagă în lupta pentru pace!

PIONIERII DIN ROMA

Avem în față un exemplu

Noi am dori din inimă să ne dăm toate forțele pentru ca și în patria noastră să fie o viață tot atît de fericită ca aceea din Uniunea Sovietică și din țările de democrație populară.

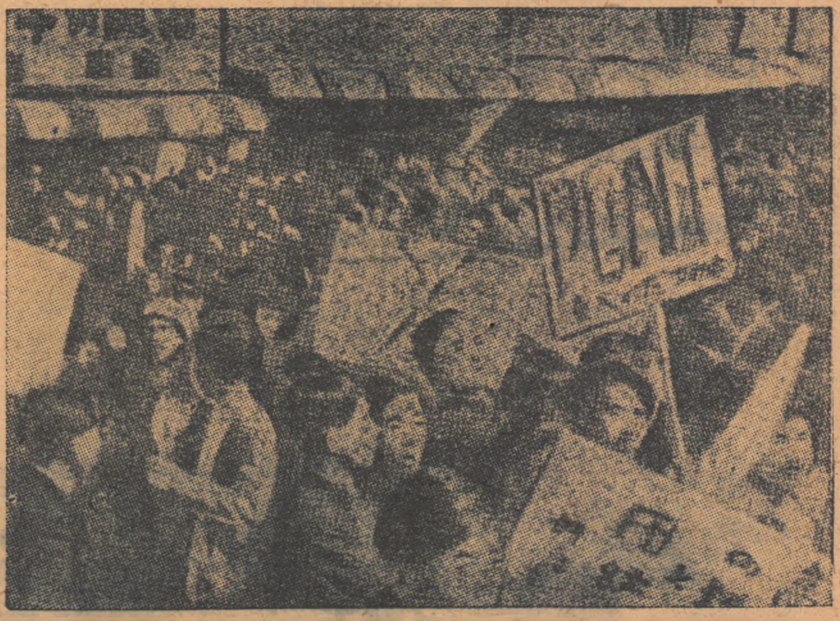
Nici nu vă puteți închipui cît de greu o ducem, căci mulți dintre noi nu numai că nu au un pat al lor, dar nu au nici palton, nici ghete!

Salariile muncitorilor austriaci sînt atît de mici, încît nu se poate trăi decît de azi pe mîine. Iar mulți dintre noi au părinți care nu cîștigă de loc: sînt șomeri.

La noi natura și arta nu pot fi admirate decît de aceia care au mulți, mulți bani. Dar nu-i nimic! Părinții noștri luptă pentru ca și noi să pășim pe același drum pe care a pășit poporul sovietic, sub îndrumarea partidului comunist. Avem în față un exemplu frumos: tineretul progresist al țărilor vecine: Ungaria și Cehoslovacia.

Vă transmitem salutul nostru de luptă!

Membrii detașamentului „TINĂRA GARDĂ" din Austria

Părinții și frații mai mari ai copiilor japonezi își spun cu hotărîre cuvîntul împotriva dezlănțuirii unui nou război. In corul mondial al păcii, glasul oamenilor cinstiți din Japonia răsună cu neînfrîntă putere. —

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52